

garnene foreslaaede Forbud mod deres Brug i en Afstand nærmere end 100 Favne fra det staaende Rebsel, samt de brugende Baad, formentlig ogsaa her bibeholdes, saavel som den sammesteds i Forslag bragte Muld for Brug paa ulovlig Sted. Ligesaa gjælder med Hensyn til de staaende Nedgarn hvad vi ved Drive- nedgarnene have anført, at ogsaa her et Forbud mod deres Andringelse for Naers og Bætkes Udløb maa betragtes som overskødigt, her af den Grund, at staaende Nedgarn for Sild ifølge deres Maffestørrelse ikke kunne opfange saadanne Fisk, til hvis Besfærmelse saadant Forbud skulde sigte.

B. Nal-fiskeriet drives med:

1. Baad, saasom:

A. Pulsbaad, der i Commissionsprotocollen af 1741 Pagina 1020 beskrives saaledes: de ere bundne af fint Garn eller Traad for at være af maadelig Vægt, uanset deres temmelig store Længde og Dybhed. Til hver Pulsbaad bruges 2de smaa Baade og i hver 2de Karle, af hvilke den Ene giver Garnet ud og imidlertid roer omkring til den anden Baad, som har ved Enden af det ene Reeb. Derpaa pulses med en liden dreiet Kulle i Form som en kort Kogle, der i den bredeste Ende er noget huul eller concav, saa at, naar der pulses paa Vandet, giver det ikke alene en stærk Lyd, som i stille Veir kan høres en halv Meils Vej, men den Luft, som ved berørte Huulhed bliver imellem Kullen og Vandet, nedfarer til Bunden i en stor Doble og giver en Straale eller Klarhed fra sig, som, særdeles i mørkt Veir, kan sees i en temmelig Distance i Vandet. Imedens der saaledes pulses, drages Baadet op mellem Baadene, da Nalene kastes af Kalben eller Hoven i en af Baadene.

Dette Fiskeri, som omhandles i Loven af 1750 § 10 til 14, begge inclusive, samt i Forordningen af 22de Juni 1761 og Plakat af 28de April 1781, blev vel ifølge Forslag af Kommissionerne af 1741 og 1749 under Hensyn til det econo-

miske Lærv for Beboerne af Harboerne og Agger Sogne tilstedet disse ved Loven af 1750, dog kun under væsentlige Indskrænkninger saavel med Hensyn til Tid som til Sted, men allerede ved Forordningen af 1761 blev det, medens de sidst omfklarede Indskrænkninger iøvrigt bibeholdtes, tilladt alle om Fjorden boende Indvaanere at benytte bemeldte Fiskeri, og denne sidste Bestemmelse er endnu den gjældende.

Imidlertid har Pulsbaadfiskeriet, saaledes som af Professor Krøyer under Forhandlingerne af Commissionen af 1849 udviklet, i Aarhundreder af Lovgivningen været betragtet som et høist skadeligt, hvilken Mening ogsaa er deelt af de omhandlede Commissioner fra 1741, 1749, 1849 og Amtmandsforsamlingen af 1845, af hvilken sidste dog et Medlem, Grev Schulin, fraraadede Pulsbaadsfiskeriets Ophevelse, dog mere fordi han formeente, at det vilde medføre en Ubillighed mod Udøverne af Fiskeriet, end fordi han antog det for at være uskadeligt.

De Grunde, som fornemmelig have været anførte mod fornævnte Fiskeri ere følgende:

- a. at Baadene i Almindelighed bindes med saa smaa Nal, at alt for smaa Nal fanges.
- b. at det er vanskeligt at forhindre Overtrædelse af de med Hensyn til al Fiskeyngels Conservation hidtil foretagne Indskrænkninger med Hensyn til Tiden og Stedet for Pulsbaadsfiskeriets Udøvelse, og
- c. at Pulsflagene fordrive Fiskene fra deres Legesteder, ja maaffee endog saavel ved den deraf frembragte Lyd, som ved Luftstraalen, der presses ned i Vandet, virker tilintetgjørende paa den spæde Ungel, i hvilken sidste Henseende Commissionen af 1741 anvender den Slutning, „at naar Erfarenhed viser, at en voksen Fisk ikke kan taale et Knald af et Bøsfestud i Nærheden uden at vende Bugen iveiret